

Збірник наукових матеріалів
XXXII Міжнародної науково-практичної
інтернет - конференції
el-conf.com.ua

«ЛІТНІ НАУКОВІ ДИСКУСІЇ — 2019»

24 червня 2019 року

Частина 2

м. Вінниця

Літні наукові дискусії - 2019, XXXII Міжнародна науково-практична інтернет-конференція. – м. Вінниця, 24 червня 2019 року. – Ч.2, с. 68.

Збірник тез доповідей укладено за матеріалами доповідей XXXII Міжнародної науково-практичної інтернет - конференції «Літні наукові дискусії - 2019», 24 червня 2019 року, які оприлюднені на інтернет-сторінці el-conf.com.ua

Адреса оргкомітету:
2018, Україна, м. Вінниця, а/с 5088
e-mail: el-conf@ukr.net

Оргкомітет інтернет-конференції не завжди поділяє думку учасників. У збірнику максимально точно збережена орфографія і пунктуація, які були запропоновані учасниками. Повну відповідальність за достовірну інформацію несуть учасники, їх наукові керівники та рецензенти.

Всі права захищені. При будь-якому використанні матеріалів конференції посилання на джерела є обов'язковим.

ЗАБЕСПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Іванов Є.В.,

*кандидат педагогічних наук, асистент
кафедри публічної служби та управління
навчальними й соціальними закладами,
ДЗ «Луганський національний університет
імені Тараса Шевченка»
м. Старобільськ, Україна*

Один з основних постулатів публічного управління має полягати у тому, щоб забезпечити соціальну справедливість і належні умови для розвитку та практичної реалізації фізичного, інтелектуального та духовного потенціалу окремої особистості, а також соціальних спільнот, регіонів, держав та суспільства в цілому. Не менш важлива аксіома публічного управління полягає у визначенні шляхів і напрямків розвитку суб'єктів соціуму шляхом виховання на власному прикладі. Сучасне публічне управління має також навчитись формувати та продуктивно використовувати по суті невичерпні можливості соціального характеру власного народу.

Співвідношення державного управління та публічної адміністрації досліджували В. Бакуменко, Р.Войтович, І. Грицяк, В. Козак, К. Колесникова, Т. Лукіна, Р. Мельник, М. Міненко та ін. Проте у вітчизняній науці недостатньо дослідженим залишається питання про ефективне забезпечення соціальної справедливості органами публічного управління.

Метою статті є виявити ефективні шляхи забезпечення соціальної справедливості органами публічного управління.

На противагу державному управлінню публічне управління забезпечує існування взаємодії державної влади та суспільства, які нерозривно існують у взаємозв'язку і взаємозалежності та врахування потреб одне одного. Якщо державне управління враховує тільки реалізацію владних повноважень на

основі закону, то публічне управління додатково фокусується на ефективності такого управління із забезпеченням максимального задоволення суспільних потреб на основі мінімальних витрат [2, с. 67].

Термін «державне управління», не є точним відповідником терміна «публічне управління» та за своїм значенням є ближчим до терміна «публічне адміністрування». Незмінним залишається і те, що ключовим аспектом державного управління є держава, у той час, як ключовим аспектом публічного управління є народ [4].

Як стверджує К. Колесникова, державне управління й публічне адміністрування мають і широке й вузьке розуміння та за вищезазначеними визначеннями дуже схожі. Проте державне управління відноситься до авторитарного виду управління, а публічне адміністрування – до демократичного [3, с. 43].

Соціальна справедливість, забезпечення якої є однією з головних функцій держави, передбачає не лише справедливий розподіл прибутків, але й більш-менш рівномірний розподіл послуг, прав і обов'язків.

Саме державне регулювання ринку, обмеження конкуренції межами закону і порядку здатні забезпечити соціальну справедливість і закласти основу більш-менш надійної системи соціальної захищеності людей. Об'єктивні закони публічного адміністрування є не що інше, як загальні закони соціального управління.

Закони публічного адміністрування є кумуляцією досвіду політичної управляючої і адміністративно-державної діяльності. Відправним пунктом в аналізі об'єктивних законів публічного адміністрування є загальний закон соціального управління – залежність управляючого впливу від стану системи і зовнішнього середовища, а саме: закон залежності управляючого впливу суб'єкта на об'єкт від стану системи публічного адміністрування і соціального середовища.

Зростаюча різноманітність суспільного життя і державних інституцій, їх діяльності зумовлює необхідність посилення регулювання і управління суспільними процесами.

Відбуваються зміни, пов'язані з посиленням регулювання в публічному адмініструванні:

- 1) ускладнення й посилення взаємозв'язку проблем і розширення кола факторів, які необхідно враховувати у процесі розробки управлінських рішень;
- 2) зростання масштабів і складності проектів і програм, які реалізуються, вагомості та вартості стратегічних рішень і відповідно ціни можливих помилок;
- 3) зростання розмірів, складності і вартості самого управлінського апарату;
- 4) підвищення вимог до вирішення питань ефективності використання ресурсів, які є в розпорядженні органів влади і управління.

Публічне адміністрування має різні форми впливу на людину. Державний орган або посадова особа може:

- безпосередньо управляти поведінкою людини (в рамках закону) (суддя засуджує особу за грубе порушення громадського порядку до адміністративного арешту).

- управління поведінкою окремої людини може здійснюватися опосередковано, через різні колективи (підвищення заробітної плати всім працівникам державних установ) втручання держави в справи суспільства в цілому (нове пенсійне забезпечення).

Основними напрямками соціальної політики в Україні з часу проголошення незалежності визначено: доходи, рівень життя громадян; зайнятість громадян і стан ринку праці; організацію й оплату праці; охорону праці; загальнообов'язкове державне соціальне страхування; житлове забезпечення громадян та ін.

Окремо було визначено основні складові системи соціального захисту громадян, це зокрема: 1) соціальне страхування, пов'язане з трудовою діяльністю, окремі грошові виплати та пенсії; 2) допомога сім'ям з дітьми; 3) адресна соціальна допомога окремим малозабезпеченим верствам населення; 4) надання житлових субсидій; 5) компенсації та пільги тим, хто постраждав від техногенно-екологічних і природних катастроф. Перераховані напрямки та складові в основному були і залишилися незмінними [1, с. 14].

Таким чином, нова парадигма суспільного розвитку ставить завдання, які вимагають забезпечити соціальну справедливість і належні умови до керування процесами взаємодії органів публічного управління, що передбачає неформалізоване ставлення та мобілізацію адміністративних, організаційних, фінансових, кадрових ресурсних можливостей.

Для органів публічного управління характерні різноманітні типи відносин, які забезпечують соціальну справедливість: конфлікти, впливи, трансформації і реформи, конкуренція, взаємодії, діалог, партнерство.

Забезпечення соціальної справедливості в суспільства реалізується в таких напрямках: забезпечення функцій контролю установчої влади над правомірністю дій органів державної влади; стимулювання громадської активності; створення сприятливої соціально-психологічної атмосфери як у суспільстві в цілому, так і в його окремих структурах; репрезентація інтересів усіх громадян як на місцевому, так і на загальнодержавному рівні; контроль за розподілом привілеїв у суспільстві; знаходження дієвого консенсусу між органами публічного управління та широкими колами громадськості.

Література:

1. Базові засади соціального розвитку : наук. розробка / авт. кол. : А. В. Решетніченко, О. Б. Кірєєва, Г. Д. Голубчик та ін. – К. : НАДУ, 2012. – 52 с.

2. Козак В. Публічне управління в системі координат української державності / В. Козак // Зб. наук. праць «Ефективність державного управління». – 2015. – Вип. 44. – С. 64 – 79.

3. Колесникова К. Співвідношення державного управління та публічного адміністрування у процесі суспільної трансформації / Катерина Колесникова // Публічне управління. – 2013. – Вип. 3. – С. 41 – 45.

4. Міненко М.А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства / М.А. Міненко // Державне управління: удосконалення та розвиток. Електронне фахове видання [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=581>